

KIČO APRAIŠKOS ŠIUOLAIKINIAME INTERJERE

Algimantas Mačiulis

Architektūros katedra, Vilniaus dailės akademija, Maironio g. 6, LT-01124 Vilnius, Lietuva

El. paštas algmaciulis@yahoo.com

Įteikta 2008 04 24

Santrauka. Peržvelgiamos kičo, stilizacijos, komerciškumo šiuolaikiniame interjere tendencijos. Išskiriamos kelios kičo apraiškos kryptys: 1) komercinis amerikietiškas „laukinių Vakarų“ stilius ir 2) primityvi „tautiška“, „kaimiškoji“ stilizacija interjeruose. Kičas siejamas su postmodernizmu, kuris propaguoja eklektizmą, „kaimiškas“ formas, stilizaciją, istorizmo tendencijas.

Reikšminiai žodžiai: kičas, eklektika, komercinis interjeras, „tautiškasis“, „kaimiškas“ kičas, postmodernizmas.

Įvadas

Atgavus Lietuvos valstybingumą, pasikeitus socialinei situacijai, įsigaliojus laisvosios rinkos sąlygoms, per paskutinį dešimtmetį pagerėjo mūsų miestų meninis vaizdas, įgavo naujos gyvybės vadinamoji žemutinė miesto sfera. Pasikeitė pastatų pirmieji aukštai – kavinių, parduotuvių interjerai per plačias stiklo vitrinas lyg atsivėrė, susiliejo su gatvės erdve. Atviroje gatvės erdvėje įrengtos ramaus poilsio oazės suteikė gatvei ne tik naują funkciją, bet ir iš pagrindų pakeitė jos meninį vaizdą, sukūrė mieste naują nuotaiką, jaukią atmosferą.

Kartu su pozityviomis miesto aplinkos architektūrinio dizaino kaitos tendencijomis šiame procese galima pastebėti ir kai kurių neigiamų aspektų: komerciškumo dominavimą, kičo apraiškas ir pan. Globalizacija atnešė mums ir savo blogybių, reiškinių, kurie niveliuoja vietos savitumus, išskirtinumą. Būtina išsaugoti savo mentalitetą, miestų, ypač senamiesčių meninio vaizdo autentiškumą, vietinį koloritą.

Miesto aplinkos archdizaine, ypač šiuolaikiniuose interjeruose, galima išskirti kelias kičo apraiškos kryptis: 1) „laukinių Vakarų“, amerikietiškojo kaubojiško kulto atspindžius ir 2) primityvią „tautišką“, „kaimišką“ stilizaciją.

1. „Laukiniai Vakarai“, *country* stilius architektūroje

Globalizacijos, rinkos sąlygų pagimdytas komercinio kičo „grynuolis“ – J. Basanavičiaus gatvė Palangoje. Joje mėgėjiškomis archdizaino priemonėmis buvo sukurta „laukinių Vakarų“ dvasia, žemiausio meninio

lygio vaizdas mieste. Kažką panašaus galima pamatyti ir Viduržemio jūros pakrantės žemesnės kategorijos kurortuose. J. Basanavičiaus gatvėje vyko ir dabar tebevyksta nekontroliuojama verslo objektų, įvairių paviljonų, kioskų, smulkiosios architektūros įrangos statyba. Pavyzdžiui, gatvėje šalia vieno kito be jokios tvarkos ir derinimo išsidėstę kavinė *Laukiniai Vakarai* (1 pav.) bei restoranas *Boogie Woogie* su „grojančiais fontanais“ (2 pav.). Kičo eklektiškumą pabrėžia gatvėje sklindanti tranki, garsi, neskoninga rusiška muzika. Palangos verslininkai per trumpą laiką Lietuvos kurorte, Žemaitijoje, sukūrė gryną komercinį kičą, vieną iš pagrindinių kurorto alėjų, vedančių į jūrą, pavertė balaganu. Šią kičinę architektūrą daugiausia kūrė patys prekybininkai (gal ir talkinami profesionalių architektų...). Kaip žinoma, 2004 metais buvo atlikta J. Basanavičiaus gatvės rekonstrukcija, ir meninis vaizdas pagerėjo (rekonstrukcijos projektą parengė architektai Valentinas Vizgirda (vadovas), Edmundas Petkus, Jurga Šimeliūnienė, Kristijonas Vizgirda, Inga Gujytė, Gabrielius Vizgirda).

Amerikietiškas „salūnas“ (yra ir Vilniuje – tai užėiga *Laukiniai Vakarai* Antakalnio g. 66 (1999 m., archit. Jokūbas Fišeris) (3, 4 pav.). Lankytoją lauke pasitinka *saloon* tipo varteliai, virš įėjimo – paslaptinga vyriškio figūra, ratas su jaučio kaukole, senoviški žibintai, fasadas yra išpuoštas piešiniais iš kaubojaus gyvenimo. Restorano-kavinės *Ukrainos Vakarai*, Algirdo g. 5, interjere – jau ukrainiečių folkloras. Salėje įrengta ukrainietiška krosnis, sienos nišoje – ukrainiečio tautiniais drabužiais muliažas, baldai – liaudiški, trijose nedidelėse salėse gausu neskoningų tapybos darbų, kuriuose – Ukrainos vaizdai. Interjere netrūksta medinių geldų,

1, 2 pav. J. Basanavičiaus gatvė prieš rekonstrukciją, Palanga
Figs. 1, 2. J. Basanavičius St before its reconstruction, Palanga

3, 4 pav. Kavinė *Laukiniai Vakariai*, Antakalnio g. 66, Vilnius
Figs. 3, 4. Café "Laukiniai Vakariai" Antakalnis St 66, Vilnius

samčių ir pan. Panašiai įrengtas ir restorano *Carskoje selo*, Šeimyniškių g. 3, įsikūrusio naujame modernios architektūros pastate, interjeras – „kaimiškas“ interjeras perkrautas įvairiais rakandais, „papuostas“ rusiška krosnimi, šiaudiniai stogeliai dengia atskirus boksus, ratuose sėdi žmogaus muliažas ir pan. Sostinėje paplito ir kinų restoranai, kurių eksterjere, reklamoje ir vidaus įrangoje dominuoja „kiniškas“ stilius – raudoni žibintai lauke ir stilizuoti raudoni kiniški baldai interjere. Vilniuje, Algirdo g. 2, priešais restoraną-kavinę *Ukrainos Vakariai* įsikūrė restoranas *Meksika*. Pokario „stalininės“ architektūros name per du aukštus įrengtas stilizuotas *a la Meksika* interjeras. Reikia pripažinti, kad jo architektūroje stilizacija saikinga, jaučiasi, kad inter-

jerą kūrė architektas, o ne pats restorano savininkas. Verta prisiminti prieš kurį laiką Gedimino prospekte buvusį meksikietišką restoraną *Vidudienis* (1996 m., archit. Audra Kaušpėdienė, Virginija Rimkienė, dail. Gintautas Kažemėkas, rekonstr. archit. Jolanta Kaušpėdaitė), kurio architektūroje vyravo pigi stilizacija ir kičas. Šio interjero stilistikai buvo artimi *Indigo* klubas (1996–1997 m., archit. Audrius Dimavičius ir Kevin Grimer) ir restoranas *Tavola* (1995–1997 m., archit. Saulius Mikštas, dail. Marius Jaunutis) Trakų g. 6 (dabar čia *Pabo Latino* naktinis klubas-restoranas, kurio pakeistame „senoviniame“ interjere galima išvelgti viešnamio įrangos bruožų).

Sostinėje yra ir šiek tiek skoningiau įrengtų komercinių stilizuotų interjerų: restoranas *La Provence* (Viduržemio jūros dvelksmas) Vokiečių g. 22; italų restoranas *Sorrento* Pylimo g. 21; japonų stiliaus restoranas *Tobira* senamiestyje (1998 m., archit. Anna Reviakina); argentiniečių restoranas *El Gaučio* prie viešbučio *Atrium* Pilies g. 10 ir kt. Tačiau komerciniuose interjeruose, kurių Vilniuje dabar gausu, visgi vyrauja vadinamasis *country* stilius. Ši architektūrinė stilistika artima amerikiečių liaudiškos kilmės populiarios muzikos žanrui (*country* ištakos – anglų, škotų, valų ir amerikiečių muzikos folkloras). Todėl galima kalbėti apie muzikos ir architektūros formų, stilistikos bendrumą, kai amerikietiškas folkloras pinasi su vietinėmis liaudies meno formomis, visa tai „papuošiant“ kičo elementais. Apie „senovinius“ interjerus, kur vyrauja tradicinės folkloro formos, plačiai rašoma užsienio spaudoje, šia tema leidžiamos solidžios knygos (Saeks 2001, 2004; Stoeltie 2003; Donnenberg 2004).

Gaila, kad naikinami originalūs interjerai, sukurti pokariu, septintajame–devintajame dešimtmečiuose, neišliko modernūs, stilingi interjerai: Vilniuje – restoranas ir kavinė *Vilnius* (1965 m., archit. Jurijus Mazolevskis), restoranas ir naktinis baras *Dainava* (1963 m., interjero archit. Algimantas Stapulionis ir Eugenijus Cukermanas), vaikų kavinė *Nykštukas* (1964 m., archit. Zigmantas Liandzbergis ir Jonas Kriukelis); Kaune – kavinė *Tulpė* (1961 m.) ir restoranas *Orbita* (1967 m., abiejų interjerų archit. Vytautas Dičius ir Algimantas Mikėnas), kavinė *Tartu* (1962 m., archit. Anicetas Vaivada ir Algimantas Zeidotas), taip pat kavinės ir bistro *Mėta* interjeras Vilniuje (1977 m., archit. Gintautas Telksnys), *Senasis rūšys* Šv. Jono gatvėje (1979 m., archit. Eugenijus Gūzas), valgykla *Šešupė* (1982 m., archit. Juozas Šipalis, valgykla *Vilija* (1979 m., archit. Leonardas Vaitys) ir kt. (Mačiulis 2003). Vietoj modernaus restorano *Taurus* interjero (1960 m., archit. Vytautas Batisa) įrengtas *Casino Tornado*...

Kičo apraiškoms galima priskirti ir miesto reklamą užsienio (daugiausia anglų) kalbomis. Užtuot paprastai valstybine kalba įvardijus įmonių paskirtis, prigalvojama pretenzingų pavadinimų svetima kalba, pavyzdžiui: pramogų kompleksas *Forum Palace*, viešbučiai *Centrum*, *Baltpark*, *Europa City*, *Congress*, *Novotel* ir pan.

2. „Tautinis“ kičas

Stilizacija visada buvo architektūros rykštė. Dar prieš 40 metų Lietuvoje buvo suklestėjusi architektūros stilizavimo liaudies meno motyvais tendencija. Tokia architektūra tam tikruose sluoksniuose visada turi pasise-

kimą, ji mėgstama. Tuomet šią architektūros tendenciją inspiravo lyg ir nekaltas dalykas – apleistame Šeduvos malūne 1967 m. buvo įrengta originali užėiga *Užuovėja* (archit. Stasys Prikockis). Šiame objekte nebuvo apsieita be pigios stilizacijos, etnografinio teatrališkumo bei sentimentalumo. Lietuvoje kaip grybai pradėjo dygti menkos architektūrinės vertės tokios paskirties statiniai. Architektai, norėdami suteikti interjerui „tautinį“ pobūdį, naudojo architektūrai svetimas menines priemones – kelmus, kailius, šernų ir briedžių iškamšas, literatūrinius tekstus ir pan. Pasitelkus šiuos natūralistinius butaforinius elementus buvo kuriamas blogo skonio interjeras, demonstruojantis vulgarų nacionalinių tradicijų supratimą. Juk liaudies architektūros tradicijų esmė pasireiškia ne jos išorinių, dekoratyvinių motyvų rinkiniu, o liaudies meno giluminiais sluoksniais, sudėtinga jos semantika. Iš to meto šio kičinio stiliaus architektūros išsiskyrė rimtesni eksperimentiniai darbai – restoranas *Vaidilutė* Palangoje (1968 m., archit. Gytis Tiškus; restoranas neišlikęs), poilsio namai *Dainava* Pervalkoje (1971 m.) bei *Kelininkas* Preiloje (1977 m., abiejų pastatų archit. Vaidotas Guogis). Šie pastatai – tai lyg žemaičių namo (numo), trobos kopijos, tradicinės liaudies architektūros elementai čia beveik netransformuojami. Stilizuotomis liaudies architektūros formomis pasižymi administracinis pastatas Nidoje (1976 m., archit. G. Tiškus ir A. Zaviša), svetainė *Bačkonys* Bačkonių parke, Kaišiadorių r. (1970 m., archit. Edvardas Beinortas ir kt. (Mačiulis 1970)). Tačiau daugumoje šio stiliaus interjerų pradėjo vyrauti „tautinio“ kičo bruožai. Konkretizuota literatūrinė tema (folklorinė, mitologinė, etnografinė ir istorinė) veda architektūrą į stilizaciją. Pasipylė menkos vertės „senoviški“ interjerai. Į stilizacijos spąstus tuomet pateko ir architektūrinių paminklų restauratoriai. Užtuot stengėsi atkurti autentiškus stilingus senų pastatų interjerus, jie įrengia juose stilizuotus „tematinius“ pramoginius-komercinius objektus (Vilniuje – restoranai *Lokys*, 1972 m., archit. Romualdas Jaloveckas; *Medininkai*, 1972 m., rekonstrukcijos archit. Evaldas Purlys, interjero archit. Kęstutis Gibavičius; *Medžiotojų užėiga* Kaune, 1974 m., archit. Vytautas Parčiauskas) (Mačiulis 2003; Mačiulis 1997).

Dabar Lietuvoje įsitvirtinus laisvajai rinkai, miesto aplinkoje, šiuolaikiniuose interjeruose vėl suklesti komerciškumas, pigios stilizacijos tendencijos. Čia šalia minėto *country* stiliaus plėtojimas ir „tautinis“ kičas. Tai daugiausia mėgėjiška lietuvių liaudies architektūros formų improvizacija, privataus savininko intelekto ir kultūros demonstravimas.

5, 6 pav. Užėiga *Marceliukės klėtis*, Tuskulėnų g. 35, Vilnius
Figs. 5, 6. Café "Marceliukės klėtis" Tuskulėnai St 35, Vilnius

7, 8 pav. Restoranas *Pronto* naujajame prekybos centre *Europa*, Vilnius
Figs. 7, 8. Restaurant "Pronto" in a new shopping centre "Europa", Vilnius

Pasibaigus sovietmečiu egzistavusiems privačios gyvenamosios statybos suvaržymams, paskutiniame šimtmečio dešimtmetyje priemiesčiuose kilo privatių gyvenamieji namai, primenantys pilis, elevatorius, malūnus, pan. Šie didžiuliai neekonomiški privati namai buvo ne kas kita, kaip naujos visuomeninės ekonominės formacijos galimybių išraiška. Kičinėmis priemonėmis buvo hiperbolizuojami visi architektūros elementai, siekiama pastatyti gyvenamąjį namą, kurio forma būtų artima ir suprantama pačiam savininkui. Naujuose kvartaluose šalia gyvenamojo namo-elevatoriaus gali pamatyti XIX amžiaus – karalienės Onos laikų angliškojo stiliaus namą, kalifornietišką vasarnamį, Versalio reminiscencijas arba vietinio Šalčininkų

tipo namelį. Pastatų puošyba derinama prie savininko skonio. Neįprasti simboliai sukuria architektūrą, skirtą naujam mūsų visuomenės elitui. Šie namai tarsi iškėlė į paviršių rinkos sąlygų sukurtus naujus idealus, kultūros lygį ir juos akcentavo. Eklektiškai istoriški, taip pat „tautiniai“ motyvai jau naudojami ne tik mūsų miestuose, bet ir miesteliuose, kaime. Hiperbolizuotas kičas paplito visoje Lietuvoje (Mačiulis 1994).

„Kaimiškais“ kičas plinta ir visuomeniniuose pastatuose, prekybos, komerciniuose objektuose. Imkim, pavyzdžiui, populiarią užėigą *Marceliukės klėtis* Vilniuje, Tuskulėnų g. 35 (5, 6 pav.). Objektas įsikūręs visai ne kaimiškoje aplinkoje – miesto gyvenamajame rajone šalia dvylikaaukščių gyvenamųjų namų, didelio kepyk-

los pastato. Užteigęs interjero erdvę užgriozdinta žemės ūkio mašinomis, rakandais, grėbliais, loviais, kastuvais, akėčiomis, pintinėmis, senais žibintais, virvėmis, net seniausiu mediniu dviračiu (pagamintu XIX a. antroje pusėje), kažkodėl dar ir priešgaisrine raudona dėže *Depo* su įrankiais ir pan. Tarp šių senų rakandų išsidėstę lankytojų stalai su suolais, ant mašinų dalių ir staliaus varstotų įrengti bufetai. Viduje tamsoka, tvyro specifinis senų daiktų kvapas, nes vėdinimo sistema neveikia arba jos iš viso nėra. Eksterjere lauko kavinė primena netvarkingos, apleistos sodybos ūkinį kiemą, kur be tvarkos mėtosi senos žemės ūkio mašinų dalys, akmenys, senų medžių kelmai bei kamieniai. Į užteigą ekskursijų biurų gidai veža užsienio svečius, nes ši architektūra, jų nuomone, geriausiai reprezentuoja Lietuvą, jos kultūrą.

Panašaus pobūdžio yra ir restorano *Čili kaimas*, Vokiečių g. 8, interjeras. Vidaus erdvėje per du aukštus „auga“ sausas medis, rūsyje – vandens baseinas, kur drumzliname vandenyje plaukioja žuvis, sienos nukabinėtos senais rakandais, pakinktais, kičiniai tekstilės paveikslėliais, aplink krūvos akmenų su medinėmis skulptūromis, „senovinėje“ menėje – kirviai, kardai, ragai, mediniai loviai, miltų maišai, suolai, iškloti kailiais... Interjerą pagyvina net kelios gyvos vištos. Aplinka primena ne maitinimo įmonę, bet mėgėjišką etnografinę ekspoziciją, senienų saugyklą kaime. Bet lankytojų čia, atrodo, netrūksta...

Prekybos centre *IKI*, Žirmūnų g. 2, esančio restorano *Čili kaimas* interjere (projektavo UAB „Architektų grupės paviljonas“) vyrauja stilizuotos lietuvių liaudies meno formos, nors pats objektas, jo eksterjeras yra modernios architektūros. Ši stilizacijos tendencija išplito: „kaimiškieji“ kičiniai interjerai braunasi į moderniąją architektūrą, kontrastuoja savo stilistika. Tai restoranas *Pronto* naujame prekybos centre *Europa* (7, 8 pav.), restoranas prekybos centre *Akropolis* ir kt. Jie dažnai atrodo tarsi svetimkūniai, atsitiktiniai inkliuzai modernios architektūros statinio kompozicijoje.

Naudojant stilizuotas lietuvių liaudies architektūros formas, yra sukurta ir gana originalių komercinių interjerų. Pavyzdžiui, restorane *Forto dvaras*, Pilies g. 16, vyrauja liaudiškasis primityvizmas. Salių *Zemaičiai*, *Auksztaičiai* ir *Suwalkai* sienos – grubios faktūros, nelygiai tinkuotos, ant molio spalvos fono – primityvūs liaudiški piešiniai, grindis dengia unikalios skirtingos keramikos plytelės. Šalia įėjimo – vyro, sumerkusio kojas į dubenėlį, skulptūra, laiptinėje leidžiantis į rūšį stovi statula *Moteris su juodu katinu*, toliau, kampe – skulptūra *Šunelis*. Saikingi, elegantiški „tautinės“ architektūros stilistikos interjerai yra restoranų *Forto dvaras*

(lietuviški patiekalai), Pilies g. 16, *Aukštaičių dvaras*, Trakų g. 7, *Žemaičių kiemas*, Vokiečių g. 22.

Kičo apraiškų šiuolaikinėje architektūroje nereikėtų vertinti vien moralizuojant ar smerkiant jas kaip reiškinių. Juk vienas iš postmodernizmo, moderniosios architektūros krypties, bruožų yra architektūros sąryšis su vietos tendencijomis, orientacija į regionalizmą, į „kaimiškąsias“ formas, komercijos ir stilizacijos tendencija. Istorizmo retrospekcija čia išreiškiama šiuolaikinėje architektūroje „cituojant“ istorines formas nuo paradokso iki ironiško sarkazmo. Juk postmodernizmas propaguoja eklektizmą, toleruoja ir kičo apraiškas. Šalia šių savybių postmodernizmas skatina kūrėjus studijuoti vietos tradicijas, kurti savitą architektūrą, kūrybinio įkvėpimo ieškoti ne žurnaluose, bet savo kultūroje ir tradicijose (Mačiulis 1984). Todėl šiuolaikinėje mūsų architektūroje marginalinės, vietinio savitumo bruožų paieškos yra logiškos ir nesmerktinos. Kartu galima pastebėti, kad postmodernizmas Lietuvoje silpsta, šios stilistikos pastatų mažėja. Pradeda vyrėti turtingi, blizgantys stiklo, marmuro, metalo paviršiai naujuose bankų, biurų, parduotuvių pastatuose, kur vėlyvasis modernizmas yra susipynęs su postmodernizmu.

Išvados

1. Lietuvai atgavus valstybingumą, įsigalėjus laisvosios rinkos sąlygoms, pagerėjo mūsų miestų meninis vaizdas. Tačiau kartu galima pastebėti ir kai kuriuos neigiamus aspektus: komerciškumo dominavimą, kičo apraiškas, ypač interjeruose.
2. Šiuolaikiniuose interjeruose galima išskirti kelias kičo apraiškų kryptis: 1) amerikietiškojo kaubiškio kulto („laukinių Vakarų“) atspindžius ir 2) primityvią „tautišką“, „kaimiškąją“ stilizaciją.
3. Komerciniuose interjeruose vyraujant stilizuotiems liaudies meno motyvams, pasitelkus natūralistinius butaforinius elementus kuriamas blogo skonio interjeras, demonstruojantis vulgarų nacionalinių tradicijų supratimą.
4. Naikinami originalūs interjerai, sukurti septintajame–devintajame dešimtmečiuose. Neišliko modernūs stilingi interjerai Vilniuje, Kaune ir kitur.
5. Kičo apraiškos pastebimos ir privačių gyvenamųjų namų architektūroje. Pastatų forma ir puošyba derinama prie savininko skonio.
6. Kičo apraiškas šiuolaikiniame interjere ir miesto archdizaine galima sieti su postmodernizmu, kuris propaguoja eklektizmą, orientuoja į istorizmo retrospekciją, regionizmą – „kaimiškąsias“ formas.

Literatūra

- Donnenberg, L. 2004. *New French Country*. Thames & Hudson.
- Mačiulis, A. 2003. Kodėl naikinami senieji interjerai ir dailės kūriniai juose, *Kultūros barai* 11: 56–61.
- Mačiulis, A. 1994. Šiaurės Atėnai, *Literatūra ir menas* 46: 8–9.
- Mačiulis, A. 1984. Architektūra kryžkelėje, *Literatūra ir menas* 11: 8–9.
- Mačiulis, A. 1977. Tikras ar netikras pinigas interjeruose, *Literatūra ir menas* 49: 8–9.
- Mačiulis, A. 1972. Lietuviškųjų interjerų krizė? *Literatūra ir menas* 23: 4.
- Mačiulis, A. 1970. Ar tuo keliu? *Literatūra ir menas* 8: 6.
- Saeks, D. D. 2001, 2004. *Country Interiors (Interieus à la campagne)*. Taschen.
- Stoeltie, B. 2003. *Living in the Countryside (Vivre à la campagne)*. Taschen.

MANIFESTATIONS OF KITSCH IN LITHUANIAN MODERN INTERIOR

A. Mačiulis

Abstract. With Lithuania's regained statehood and introduction of free market conditions, the image of our towns has improved. However, we can also observe some negative aspects: predominance of commercialism, manifestations of kitsch, particularly in interiors.

Several kitsch manifestation trends can be distinguished in modern interior: (1) "Wild West", reflections of the American cowboy cult and (2) primitive "national", "country" style. Currently the trends of architecture stylized with folk art motives are flourishing, when using naturalistic, sham elements bad taste interiors are created that demonstrate a vulgar understanding of national traditions. Original interiors created in the 60s–80s are destroyed. Modern and stylish interiors in Vilnius, Kaunas, and other towns did not survive. Kitsch could be noticed in architecture of private dwelling houses as well, when buildings remind of castles, mills, elevators, etc. due to the use of unusual symbols.

Manifestations of kitsch in the design of modern interior and urban architecture could be linked to post-modernism that propagates eclecticism, orientation to regionalism, "country" forms, retrospection to historicism, "citing" in modern architecture historical and "local dialect" forms from a paradox to an ironic sarcasm.

Keywords: kitsch, eclectics, commercial interior, "national", "country" kitsch, postmodernism.

ALGIMANTAS MAČIULIS

Doctor of the Humanities (arch), Prof, Dept of Architecture, Vilnius Academy of Fine Arts, Maironio g. 6, LT-01124 Vilnius, Lithuania. E-mail: algmaciulis@yahoo.com

Teaching: architectural composition, history of modern architecture, critical analysis of architecture. Membership: member of the LAS (Lithuanian Union of Architects). Publications: author of 90 scientific publications. Projects: author of 25 projects of architectural design. Research interests: modern processes in architecture, interaction between architecture and art.